

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΠΙΖΕ

Ο ΔΕΠΡΟΣ

Τό χιόνι και ή θύελλα είχαν υποχρεώσει τόν σενόρ 'Αλόνθο ντέ Τορκουεντίλλα νά σταματήσει στή νότιο πλαγιά της βουνοσειράς τής Σιέρρα Νεβάδα και νά ζητήσει άσυλο στόν πύργο του Βαλντομπράγκα σ' ένα άπ' τούς παλιούς αυτούς πύργους, όπου καταφεύγουν οι ευγενείς οι όποιοι καταστράφησαν και θέλουν νά κρύψουν τή φτώχεια τους μακριά άπ' τά μάτια του κόσμου.

Στόν έρμηκό εκείνο πύργο τόν ύπεδέχθησαν μέ τήν άκρα ευγένεια πού δείχνουν πάντοτε οι 'Ισπανιοι στούς φιλοξενοούμενους των... Παρεχώρησαν γιά τó άλλό του τó καλύτερο παγιό στόν παλιό έτοιό όρροπο σταύλο. Όσο γιά ζείνον, άφού του σερβίρισαν ένα δειπνο λιτό, μά άφθονο και καλομαγερευμένο, τόν έβριλαν νά πλαγιάσει σ' ένα δωμάτιο στό ό τοιο άλλοτε, τήν εποχή άκόμα πού ή οίκογένεια του Βαλντομπράγκα ήτανε στίς δόξες τής, θά ήταν άσφαλώς πολυτελέστατα έπιλωιότιενο.

Τό δωμάτιο αυτό ήτανε άπεραντό, τόσο μεγάλο όστε, μπαίνοντας μέσα, δυσκολενόσουν νά δής πού τελειώνει. Ένα παράθυρο ψηλό μά σκεπασμένο κατά τά τρία τέταρτα άπό πυκνά γκριζά παραπετάσματα, άφηνε πούδ λίγο φώς νά μπαίνει στό δωμάτιο, κι' όταν άνόμα ήτανε μεσημέρι. Ό 'Αλόνθο είχε τήν εντύπωση πώς τó δωμάτιο αυτό θά είχε χρόνια νά κατοικηθή άπό άνθρωπο.

Όταν ό δόν Φερνάνδος ντέ Βαλντομπράγκα κληνύχτισε τó φιλοξενούμενό του, δέν του είχα: δείξει καμιά έξαιρετική συμπάθεια τόν χειρέτησε άπλως μ' ένα πρόχαρο χαμογέλο στά χείλη. Ό σενόρ 'Αλόνθο άκούμπησε τότε στό τραπέζι τó σαμιντάκι του, ξετυθίρησε σιγά-σιγά κι' ύστερα άρχισε νά ξεεσάξη δεξιά και άριστερά τó δωμάτιο, μέ τó τρεμάμενο φως τού κεριοϋ. Μεγάλη άκαταστασία βασίλευε εκεί μέσα. Κάτι παλιές πολυθρόνες άπ' τις όποιές έλειπε κατά κανόνα τó ένα πόδι, έκαναν θλιβερόη παρέα με ξεχαρβαλωμένα άλλα έπιπλα... Τά κάδρα πού ήτανε κρεμασμένοι στούς τοίχους ήτανε τόσο λερωμένα και σκονισμένα, όστε δέν μπορούσε νά διακρίνης τί παριστάναν... Οι άραχνιές είχαν άπλώσει άνενοχλήτες τούς ιστούς των στό ταβίνι και στίς γωνιές.

'Αφού ό 'Αλόνθο επιθεώρησε καλά τó δωμάτιο, έκρινε πώς ήτανε περιττό νά κινή τήν ψυχή του νά μελαγχολήση περισσότερο μέ τήν τόση δυστυχία πού ήτανε άπλωμένη γύρω του. Και έπειδή τó ρολόι τού παρεκλήσιου τού πύργου χτυπούσε κείνη τή στιγμή έννιά, έπεσε νά κοιμηθή.

Κατά τά μεσάνυχτα όμως, τόν ξύληνησε κάποιος θόρυβος. Τού φάνηκε νά πετούσαν πουλιά μέσα στό δωμάτιο όπου κοιμόταν.

— Θά εινε καμιά νυχτερίδα, σκέφθηκε.
Μά καθώς άνοιξε τά μάτια του, μολονόι δέν είχε ανάψει τó κερί, είδε όστόσο ολοκάθαρα μέσ στό σκοτάδι ένα λευκό και άνάερο σχήμα, πού πηγαίνεσχεότανε νοστά τή κρεββάτι του. Τó σχήμα αυτό δέν πατούσε στό πάτωμα. Φαινότανε σά μοναχή.

Δέν ύληχε καμιά άμφιβιλία πώς ήτανε φάντασμα. Αυτό όμως δέν έκανε τόν 'Αλόνθο νά φοβηθή. Μολονόι δέν ήταν προληπτικός, όστόσο κι' αλλι τού έλεγε πώς μέσα σέ ζείνο τó παγερό και νευρικό περιβάλλον έπρεπε άσφαλώς νά περιμένη τήν έπίσκεψη κάποιου ύπερφυσικού όντος, άπ' τόν άλλο κόσμο.

Δέν τρώμαξε λοιπόν καθόλου. Έξάλλου πρέπει νά όλω ογήσου-με πώς τó φάντασμα τού είχε φερθεί μέ πολλή ευγένεια. Ήταν όρατό, ναι είχε κάποια λεπτή ώμορφιά άπάνω του και αι κινήσεις του ήταν άργές και μετρημένες. Πλησίασε τόν 'Αλόνθο, τόν φίλησε τρυφερά στό μέτωπο, τόν έβαλε νά πλαγιάση καλύτερα και τού έφτιαξε τó πάπλωμα άπ' τις άχριες. Θά μπορούσε κανείς νά πη πώς τó φάντασμα αυτό ήτανε μιά προσεκτική νοσοκόμα. Και όταν βεβαιώθηκε πώς ό σενόρ ήταν άνετα έαυλωμένος στό κρεββάτι του και πώς θά συνέχιζε άνενοχλήτα τον ύπνο-διαλύθηκε σιγά-σιγά σάν ύνεφο κι' έξαφανίστηκε...

Ό δόν 'Αλόνθο χαμογέλασε τότε.

— Ό διάβολος αυτός εινε, βλέπω, πολύ καλός, ειπε άπό μέσα του. Με περιποιήθηκε σάν πατέρα.

Και, γυρνώντας άπ' τ' άλλο τó πλευρό, άποκοιμήθηκε στή στιγμή.

Τήν άλλη μέρα τó πρωί όταν κατέβηκε άπ' τó δωμάτιο του γιά ν' άποχαιρετήσει τόν οικο-

δεσπότη βρήκε τó δόν Φερνάνδο στήν αίθουσα ύποδοχής.

— Κοιμηθήκατε καλά άπόψε; τόν ρώτησε ό ευγενής 'Ισπανός.

— Θαυμάσια, ύπέροχα ! Είχα μάλιστα τήν εύτυχία νά δεχθώ μίαν έπίσκεψη πολύ ευχάριστη !...

— Ποιός ήτανε πού έτόλμησε νά...

— Ένα γοητευτικό φάντασμα, άγαπητέ μου, φίλε, τó όποιο ήταν ντυμένο σάν άδελφή του 'Ελέους.

Μόλις ειπε αυτά τά λόγια, ό δόν Φερνάνδος έκανε άμείφως ένα πήδημα πρós τά πίσω. Φαινότανε σά νά τόν ελχε πιώσει άπειρος φόβος.

— Ήσυχάστε, ήσυχάστε, τού ειπε τότε ό 'Αλόνθο. Δέ μου έκανε κακό, δέ με πείραξε καθόλου. Άπεναντίας μάλιστα μέ φίλησε στοργιζώτατα...

Μά ό δόν Φερνάνδος είχε ήδη έξαφανισθεί. Τού κάκου ό 'Αλόνθο γυρνούσε όρες δλόκληρες άπό δωμάτιο σέ δωμάτιο νά βρῆ κανένα νά τού μιλήσει.

Ψυχή ζωντανή σέ φαινότανε στόν πύργο : ούτε ύπηρέτης, ούτε άφεντικό. Τού ζίκου ό 'Αλόνθο φώνησε μ' όση δύναμη ειχαν τά στήθη του. Έπρεπε λοιπόν άφού ήρθαν έτσι τά πράγματα νά φύγη χωρίς ν' άποχαιρετήσει τήν οίκογένεια Βαλντομπράγκα. Μόλις έλαβε αύτη τήν άπόφαση, τράβηξε κατά τó σταύλο. Μά τó άλόγο του δέν ήτανε πιά εκεί.

Γύρισε τότε στό σπίτι. Δυό άνθρωποι, ντυμένοι μέ μακρές ματρες ρόμπες και μέ τó κεφάλι σκεπασμένο μέ κουκούλα, τόν περιέμεναν στήν όξόπορτα. Και, μόλις τόν είδανε, χωρίς νά τού δώσουν καμιά έξηγήση, τόν παρεκάλεσαν ν' άνέβη στ' άμάξι πού περιέμενε τόν ταξιδιώτη στό δρόμο.

Ό 'Αλόνθο ήτανε τόσο ζαλισμένος όστε ούτε καν πέρασε άπ' τó μυαλό του ή σκέψις νά διαμαρτυρηθή ή νά ζητήσει νά ύπερασπίση τόν εαυτό του. Κι' άνέβηκε στ' άμάξι.

Ότιόσο, ύστερ' έπό λίγη ώρα βλέποντας πώς τ' άμάξι έτρεχε άστραπή μέ τά τέσσερα άλογά του και όι είχαν περάσει άπό ένα σφοδ χωριά χωρίς νά σταματήσουν πουθενά, άρχισε ν' άνησυχῆ στά σωβρά και άπεράσισε νά ρωτήσει τούς μυστηριώδεις οδηγούς πού τόν πήγαιναν.

Οί δυό μαυροσφορμένοι άγνωστοι δέν τού έδωσαν καμιά άπόκριση στήν άρχή. Έκείνος έπέμενε : Τούς διηγήθηκε όλη τήν ιστορία του : ποιό λόγο τόν άνάγκασαν νά καταφύγη στόν πύργο τού δόν Φερνάνδου και τήν έπίσκεψη τού φαντάσματος.

— Δέν μπορώ τώρα νά καταλάβω, ειπε τέλος, γιατί μέ άπαγάγετε έτσι και πού μέ πάτε.

Τότε, ό ένας τού άποκρίθηκε άργά-άργά :

— Τó φάντασμα τής άδελφής Μαρίας τού 'Ελέους έπισκέπεται μονάχα ζείνους πού έχουνε λέπρα !

— Και τ' άμάξι σταμάτησε στή Γρενάδη, πρός στό Λεπρεκομείο, όπου ό δόν 'Αλόνθο ντέ Τορκουεντίλλα πέθανε ύστερ' άπό τσομερά βασανιστήρια. Ρενέ Μπιζέ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Ό Πορτογάλλος ποιητής 'Ιωσήφ Σούζα, κοιμόταν μιά μέρα, όταν μπήκε μέσ στό δωμάτιο του ή ύπηρέτρια του κατατρομαγμένη φωνάζοντας :

— Κύριε !... Κύριε !... Κλέφτης !...

— Κλέφτης ! Στό σπίτι τού δικό μου ! Θά τού έδωσαν κακές πληροφορίες ! Δέν έξηγείται άλλοιώς...

— Νάτος ! 'Ανέβηκε κιάλας στή τοφίτα...

σκαρφαλώνει στό μπαλκόνι σας !

Ό ποιητής σηκώθηκε τότε μ' όλη του τήν ήσυχία, άνοίξε τó παράθυρό του, και βρέθηκε πρósωπο μέ πρόσωπο μέ τó λωποδύτη.

— Έκανες λάθος στό πάτωμα φίλε μου...

τού ειπε, μέ καλωσύνη, έδώ κάθεται ό ποιητής Σούζα. Ό Τραπεζίτης πού ζητάς μένει στό κάτω πάτωμα !...

Κ' έκλεισε ήσυχια-ήσυχια τó παράθυρο...

'Η έλλειψις τής φιλίας άπ' τήν ζωήν Ισοδυναμεί μέ τήν έλλειψη τού ήλιου άπ' τόν κόσμο. (Κικέρων)

— 'Η εύτυχία προέρχεται μάλλον άπ' τήν άγάπη παρά άπό τυχαία συμβάντα.

'Ο 'Αλόνθο άνέβηκε στ' άμάξι.

Είδε ένα λευκό κι' άνάερο σχήμα.